

DA 161 și lecția lui spirituală majoră

Joi, 19 noiembrie 2009

Gili Cârstea

Un alt punct important din materialul fratelui Lăiu, pe care îl vom analiza astăzi, este formidabila formulare din DA 161, în care sora White definește în termeni categorici ecuația care dezleagă taina lui Dumnezeu.

După fratele Florin Lăiu, acest pasaj nu are nimic special de spus; este o simplă reluare a învățaturii că Dumnezeu dorește să locuiască în noi, o „amplificare” a teologiei lui Pavel că noi suntem templul Duhului Sfânt. Dincolo de aceste accente, dânsul nu vede nimic deosebit, și respinge ideea că pasajul ar avea vreo legătură cu templul menționat în Daniel, sau în Apocalipsa lui Ioan. Ascultați:

„Dar, cu tot respectul, observația fraților de la GSM depășește spusele EGW, pentru că ea nu face nici o referire aici la templul din Daniel și din Apocalipsă. Mai mult decât ce a scris EGW într-un loc sau altul, este important de știut ce a crezut ea însăși. Inspirația divină nu se furișează în text peste capul autorului, ci constă în mesajul transmis în mod conștient prin autor. Dacă fratele Gili poate dovedi că EGW după scrierea cărții *Desire of Ages*, a explicat altfel identitatea sanctuarului ceresc și profeția din Daniel 8:14, atunci pot admite că aici EGW a adus o lumină nouă. Exprimarea ei care, la prima vedere, ar sugera că unicul scop al templului ar fi fost ilustrarea proiectului că ființa umană este templul lui Dumnezeu, nu poate fi luată în sens exclusivist și absolut, deoarece ar nega alte lecții spirituale despre care atât Biblia cât și EGW mărturisesc că le învățăm de la sanctuar.”

Mentalitatea din spatele acestui raționament este viciată fatal de prejudecata că Scriptura are temple diferite, semnificații diferite și scopuri diferite pentru ele. Dar pasajul din DA 161 tocmai aici intervine, lămurind odată pentru totdeauna că Sanctuarul este unul singur, că are

un singur scop și că el nu este decât o pildă („object lesson”) pentru o realitate complexă, care ne scapă.

Da, templul a fost folosit spre a justifica tot felul de aberații, practice sau spirituale. Omenirea a văzut tot felul de „lecții” și a practicat cele mai crunte ritualuri în jurul templelor, dar asta nu înseamnă că aceasta a fost intenția lui Dumnezeu cu templul.

Pot exista și „lecții spirituale” legitime legate de Sanctuar, dar atunci când aceste învățături legitime o sugrumă fatal pe aceea centrală, majoră, proeminentă, atunci avem o problemă serioasă, care nu poate fi neglijată fără să ne ducă în aceeași idolatrie în care a târât aproape permanent pe Israel. Aceste „lecții spirituale” care negau scopul lui Dumnezeu cu templul au permis destrăbălarea zugeră în Ezechiel capitolul opt, când templul era păstrat la mare cinste, dar în încăperile lui secrete se desfășurau depravări fabuloase care goneau Slava din locuința ei. Aceleași „lecții spirituale” predomină în toate bisericile creștine de azi, când o clădire este numită „casa lui Dumnezeu” „templul Său,” „sanctuarul,” în timp ce adevărata casă zace în ruine și nimeni nu pare îngrijorat de starea ei.

Fie că este al vechiului sau al noului legământ, din Moise, Pavel, Ioan sau EGW, templul este o parabolă, iar scopul parabolei este clar definit de sora White: Taina lui Hristos, unirea dintre divin și uman prin locuirea Duhului Sfânt în „fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om.”

Știind că vom avea probleme cu acest gen de contestație – că templul în discuție din acest pasaj nu are de-a face cu templul din Daniel 8:14 – Duhul lui Dumnezeu a inspirat-o pe sora White să adauge, imediat după pasajul din DA 161, versetele din Maleahi 3:1-3, sperând că vom pătrunde relevanța lor oglindită în GC 426, unde spune că Maleahi 3, Daniel 8:14, Daniel 7:13 și Nunta din Matei 25 sunt descrieri ale aceluiași eveniment [vezi pasajul aici].

Eu cred, spre deosebire de fratele Lăiu, că uneori inspirația trece peste capul instrumentului folosit pentru relevarea ei. Cred că profetul scrie despre lucruri a căror adâncime nu o poate pătrunde, și că datoria lui este să comunice un mesaj, în limbajul generației lui, adaptat capacității de percepție al vremii, dar care ascunde o bogăție nebănuită de audiența primară a aceluși mesaj. Chiar și marele Daniel se încadrează aici, fiind avertizat că mesajul nu este pentru vremea lui, și că nu trebuie

să-și chinuiască sufletul să înțeleagă tot. În cuvintele îngerului, el trebuia să lase vedenia „pecetluită” (Dan 8:26), adică să nu încerce o explicație a filmului profetic pe care tocmai îl vizionase, și pe care nu avea cum să-l înțeleagă deoarece urma să ruleze real în viitor. În finalul cărții i se cere din nou să „pecetluiască” viziunea, care va sta pecetluită până la „vremea sfârșitului,” atunci când „mulți o vor citi” și „cunoștința va crește” (Dan 12:4).

Pasajul din DA 161 este, pentru mine, piatra unghiulară a întregii teologii a Sanctuarului, din orice vreme. Este cea mai completă, concisă, elegantă și veridică formulare a doctrinei noastre despre Sanctuar, pe care nimeni, de la Moise la Jones, nu a reușit să o exprime mai bine. Da, este formulată de o femeie cu trei clase primare, ca să pricepem cum face Dumnezeu de rușine înțelepciunea acestei lumi, și cum se furișează inspirația divină peste capul autorului.

Ea începe astfel:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică, și Și-a început lucrarea.”

Câteva întrebări se ridică imediat: Care era „misiunea mesianică” a lui Hristos? Ce templu avea El de curățit? Acesta, fizic, în care intrase acum cu biciul de ștreanguri? Dacă era așa, dacă a curățit acel templu, cum se explică faptul că, la scurt timp, le spune că li s-a lăsat casa pustie, fiind demolată curând de romani?

Misiunea Sa mesianică a fost doar anunțată prin episodul descris aici. Era doar o scenetă simplă care trimitea la adevăruri spirituale profunde, pe care doar o generație viitoare urma să le perceapă cât de cât corect. Ce avea El de curățit era sanctuarul din Daniel, din Apocalips, din Corinteni, din Efeseni, sanctuarul legământului cel veșnic.

Fraza imediat următoare tratează elementul cel mai controversat al întregii teologii a sanctuarului:

„Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să sălășluiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o parabolă pentru Israel și pentru lume.”

O parabolă, deci. O pildă. Măsuța cu nisip. Flanelograful. Și pentru ce toată această „icoană de vorbire”? Să ajute o generație viitoare să înțeleagă că mașinăria umană nu poate funcționa fără sistemul de operare divin; că trebuie făcut *at-one-ment* între natura umană și cea

divină, între componenta hardware și cea software; că trebuie „scris” în noi codul divin al caracterului lui Dumnezeu.

Urmăriți descrierea inspirată:

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască.”

Aceasta este realitatea din spatele parabolei. Vasta creațiune a lui Dumnezeu este fundamentată pe părtășia cu natura divină. De la Lucifer până la ființele de pe cea mai neînsemnată planetă locuită, toți locuitorii cerului au fost creați ca locuințe ale lui Dumnezeu, prin intermediul Duhului Sfânt. Până la rebeliunea lui Lucifer, nu a existat un singur caz de ființă în care Duhul Sfânt să nu locuiască. Prin El se făcea conexiunea la viață; El era garanția neprihănirii, a vieții fără păcat. Acolo unde natura divină este prezentă, nu există păcat și moarte.

Lucifer a contestat scopul etern al lui Dumnezeu, a cerut plecarea Șekinei din templul inimii lui, și a convins miliarde de îngeri că acest mecanism este piedica în calea evoluției lor către dumnezeire.

La fel s-a întâmplat și pe Terra, în grădina Eden, când Lucifer devenit Vrăjmașul a atras-o pe Eva cu aceeași eternă minciună că se poate trăi foarte bine și fără unirea cu natura divină. Despre așa ceva a fost vorba aici, și nicidecum despre mere interzise, pomi speciali sau șerpi zburători. Este același limbaj metaforic prin care se garantează transferul corect al informației către o generație capabilă - și dispusă – să înțeleagă realitățile spirituale ale împărăției lui Dumnezeu.

Ascultați ce s-a întâmplat în Eden cu scopul lui Dumnezeu:

„Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu.”

Aceasta este tragedia de proporții în care s-a scufundat omenirea. Alegând opțiunea Șarpelui, omul a încetat să mai fie un templu, o locuință pentru Dumnezeu. Cele două naturi s-au despărțit prin plecarea Șekinei, „legea Duhului de viață” a dispărut, iar omul a rămas sub controlul unei alte legi, numită de Pavel „legea păcatului și a morții,” actualul sistem de operare al familiei omenești. Templul a rămas pustiu; slava s-a dus; I-Cabod este urâciunea pustiirii peste care domnește fără probleme taina nelegiurii.

O astfel de situație disperată cere o intervenție creatoare din partea lui Dumnezeu. Templul trebuie restaurat, justificat, adus la starea lui originală, curățit – toate aceste expresii sunt legitime, și descriu re-conectarea familiei umane la izvorul vieții, prin întoarcerea Șekinei la locul ei de drept, inima umană. Omenescul și divinul trebuie să se unească, Dumnezeu trebuie să revină „în toată plinătatea Sa” în templul inimii, iar Pavel știa că aceasta este operațiunea finală, sfârșitul tainei lui Dumnezeu (Efeseni 3:19).

A făcut Dumnezeu primul pas? Urmăriți continuarea:

„Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său.”

Astfel, pentru prima oară de la divorțul din Eden, un membru al familiei omenești este făcut din nou un templu al lui Dumnezeu. Este pentru prima oară, după milenii de păcat, mizerie și moarte, când universul spectator vede scopul etern al lui Dumnezeu realizat în om, în Omul Isus Hristos, capul noii familii divino-umane, Fratele nostru mai mare, „Cel dintâi” înviat dintre cei morți (Fapte 26:23), începutul zidirii lui Dumnezeu. El este matrița, modelul, tiparul după care va fi restaurată biserica lui Hristos, și toți cei care vor iubi neprihănirea. Al doilea Adam a fost primul exemplar în care a strălucit magnifică idee a lui Dumnezeu, părtășia dintre natura umană și cea divină. În El a început restaurarea templului, restaurare care trebuie să continue cu poporul Său, conform declarației: „Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Pasajul din DA 161 continuă:

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre destinul înalt pus în fața fiecărei ființe.”

Acesta trebuia să fie scopul templului, o „mărturie continuă” despre realitatea cerească a părtășiei cu natura divină, despre instalarea unui nou sistem de operare în locul celui vechi. Dacă oamenii ar fi dorit să se lase învățați la acest subiect, să vadă lecția din spatele sanctuarului, istoria omenirii ar fi luat o cu totul altă direcție. Dar cei cărora le-a fost încredințată această comoară au refuzat cinstea enormă care li s-a făcut:

„Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu.”

Bun, ideii nu au înțeles, și nu au voit să devină temple. Dar noi am înțeles? Noi dorim? Vedem în sanctuar o „icoană de vorbire” pentru scopul etern al lui Dumnezeu? Este sanctuarul o pildă pentru părtășia cu natura divină? Recunoaștem noi că Hristos este realitatea sanctuarului, împlinirea scopului lui Dumnezeu, și că El este modelul după care trebuie să fie fasonată biserica Sa? Înțelegem noi că Dumnezeu urmărește să continue întruparea lui Hristos cu noi, personal și individual, cât și colectiv?

Facem un mic test? Încercați să vă aduceți aminte de câte ori ați auzit o predică, ați citit un articol sau o carte în care să fie folosit acest pasaj din DA 161, sau să apară expresia „părtaș de natură divină.”

Nu prea ați auzit, iar motivul este că nici noi nu înțelegem însemnătatea clădirii la care privim cu atât mândrie, sanctuarul ceresc. Și nici nu credem că se poate face cu noi „întruparea continuă a lui Hristos.” De aceea nici nu suntem dispuși să credem că Nunta din Apocalips 19 este aceea din Matei 25, și că ea reprezintă același eveniment descris în Daniel 8:14, Daniel 7:13 și Maleahi 3:1-3.

Vedem în sanctuar tot felul de alte „lecții spirituale,” dar tocmai pe aceasta, care reprezintă scopul etern al lui Dumnezeu, nu reușim să o percepem deloc, în ciuda efortului oamenilor pe care Dumnezeu i-a trimis în fiecare generație spre a ne avertiza că aici este cheia încropelii laodiceene din care nu mai reușim să ieșim de peste un secol.

Finalul pasajului este o clară asociere a scopului etern al lui Dumnezeu ascuns în parabola sanctuarului cu templul din Maleahi, din Daniel și din Apocalipsa lui Ioan, unde Isus este prezentat în fața ușii, bătând și așteptând să I se deschidă ușa.

Noi am luat acest verset doar în aspectul lui individual, fără să înțelegem că Martorul Credincios vorbește aici cu „îngerul Bisericii Laodicea,” și că nu este deloc nepotrivit să vedem în el ușa colectivă, denominațională, la care bate Hristos. În timp ce clasa academică și corpul pastoral îndeamnă poporul să deschidă ușa lui Hristos, teologia lor vede în sanctuar tot felul de lecții spirituale, dar NU scopul etern al lui Dumnezeu din spatele sanctuarului.

Acesta este principalul motiv pentru care Nunta Mielului este amânată *sine die*, iar poporul acesta jefuit se tot întreabă unde este haina aceea de lumină pierdută în Eden și cât va mai alerga după frunzele de smochin expuse în galeriile de modă ale acestei lumi.